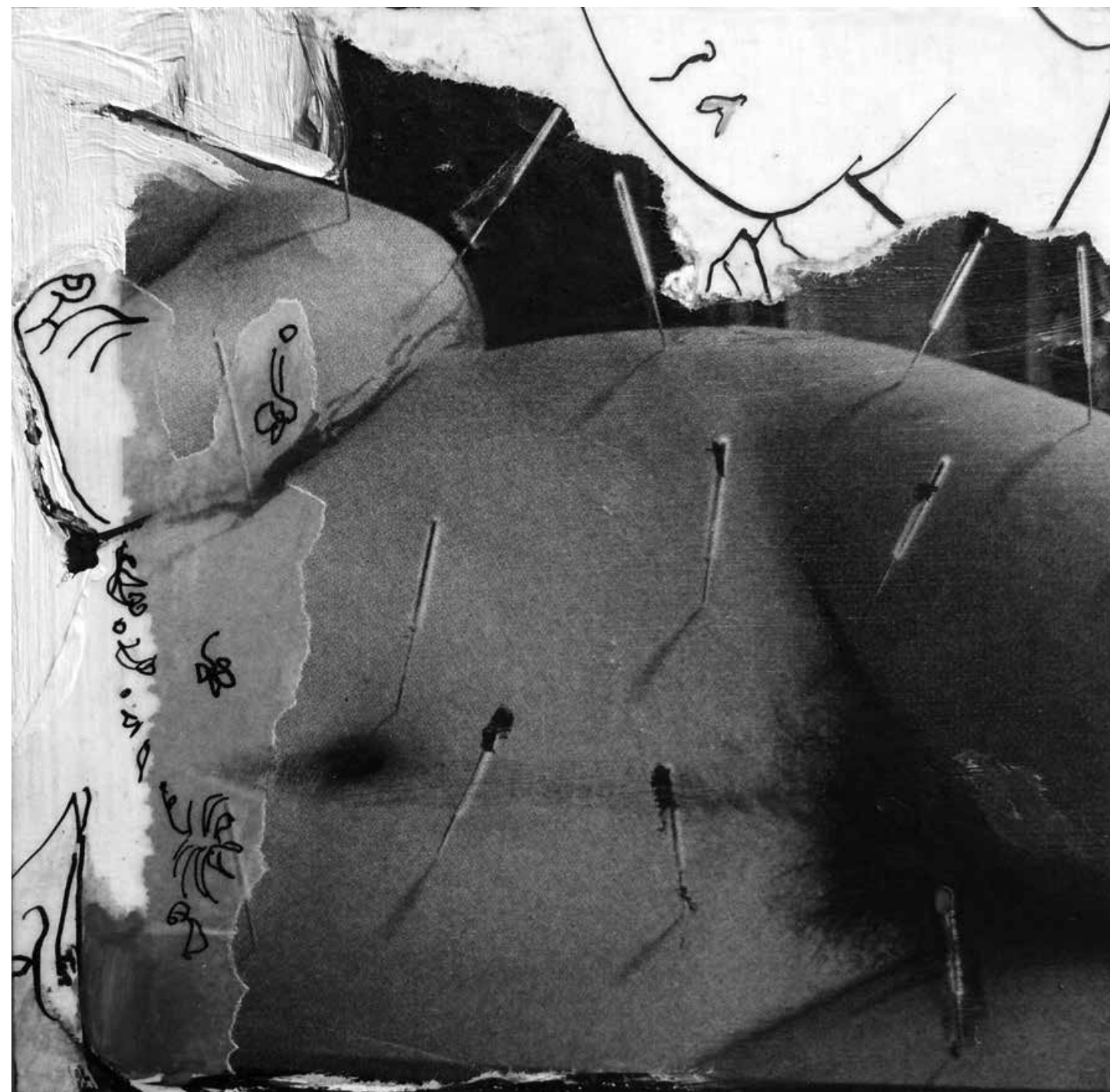

▮ *Németh Bálint*

Szóban forgó

Aki túl sokat alszik, elveszti kapcsolatát a világgal. Álma emésztő, mint egy örvény, vagy tágabb értelemben vett gyomor. Az otthonos sötétben nem lát az orránál tovább. Halottait rosszul tartja számon, az ágya körül ólalkodó élőket ismeretlen, kíváncsi disznóknak hiszi. Elméje ecetes szivacs, hazugságoktól vizenyős, teste ugyanakkor temetetlenül hever, mintha ideiglenesen partra volna vetve, holott tudjuk: előbb-utóbb végleg elnyeli az álom, elnyeli úgyis a szóban forgó örvény.

Aki túl keveset alszik, elveszti kapcsolatát a világgal. Álmát, mint egy hálót, kiteríti, majd megszédül a hirtelen világosban. Úgy lép az erkélyre, mintha újabb szobába lépne, és minden ismeretlen arcot ismerősnek lát. Csak hétféle ember van, mormolja magában. Később a hetet kettőre csökkenti, és minden élőt saját halottjának tekint. Elméje, mint a halfiléző kés a konyhapulton, gyomra viszont gyönyörtől és idegességtől remeg. Visszamegy a szobába, lefekszik, napokra álomba merül.

↳ Mezei Gábor

monstrum 3

lábás, szárnyas, az ég lakója. fészket kedvvel rak fák magasába, tojásait megeszi. lába kemény, fás, nyaka könnyen törik, inas, szálkás. nyaka végében csontkúp, kifelé gyengén sípol rajta a lég. légutai hurutosak, rügyezők. gyomra szagos, belei természetéről tudni nem tud. hasat tisztít, jó vért csinál, jó vérhas és nyers, nyálas has ellen. erősen édes, saját vize, nedve, vére ízletes. belső része hidegítő, húsa egyaránt melegítő, szárasztó. igen szorító. mikor fő bő vizében, halkan, sósan sír.

fény/szálka

a sarokban kalitka. a kalitkában madár, alatta szálkák. a kalitkában nem idő telik. a madár vacsorát nem kap, nap süt, nem takarja le ember. egyre több a szálka, a sarokban szobanövény. a növény jóllakott állat. nap süt. a kalitka telik. a madár merev a fényszálak felett.

↳ Kókai János

Jason dala

(egy fényképre)

Harminc kilométerre van innen a város.
Elhagyott faházat találtunk itt.
Lánnyal maradtunk,
amikor feleségem meghalt AIDS-ben.
Az országút mellett eldobott holmikát gyűjtöm,
néha pénzt adnak értük.
Marihuánát természetek, a füst öli a szorongást.
Ha dühös vagyok, pisztollyal lövök palackokra,
van, hogy Elizára hasonlít, van, hogy rám.

*A kocsmában nem akartál velem szóba állni.
Néztem, ahogy naponként más-más férfival mész el.
Aztán elfogadtál egy italt;
nem tudtunk végezni egymással.
Hozzád mentünk.
Terhességed ideje alatt derült ki betegséged.*

Holnap meggyújtunk egy gyertyát.
Harmadik születésnapod lesz.
Kiülünk a fák közé.
Bogarak másznak ránk.
Köveket dobálunk.
Megnézzük, mennyit nőttél.

Kinder bueno

A szemközi óvodából gyerekzsivaj hallatszott,
kiengedték őket ebéd előtt hancúrozni, étvágygerjesztőül.
A barna hajú kislányokat néztem.
Írtál, ma jössz, ha nem üvöltözöm.
Hozol róla fényképet; hasonlít rám.
A mozdulataim is, ahogy sértődötten felhúrom a vállam.
Már egyedül ül a bilin,
kiteszi a két kezét, és mint repülő száll.
Válogat az ebédnél, ez rád vall.

*A körúti séta és sörözés után muszáj volt valahova lépni.
Egy almát vettél elő táskádból,
és a kezembe nyomtad.
Csak utána mertem megkérdezni, menjünk?
Te vagy a férfi, válaszoltad.
A szállodai szoba büdös volt, takarítás rég lehetett,
de nem tudtunk máshol együtt lenni.
A novemberi fény beszűrődött,
akkor fogant.*

Türelmetlenségemet az ablakrésbe zárnám.
Este tíz óra van, ma sem jössz.
Felhívni nem tudlak, nincs a telefonomon egység;
elrágnék egy almát.

Metamorfium

A városban kerültem a főutakat.
Kis utcákon kóboroltam,
átlépve vizeletfoltot, kutyaürüléket.
Üres volt a zsebem.
Felhívni valakit sem volt kedvem,
hallgatni „vége nincs történeteket” egy-egy fröccsért.

*Tízévesen a körútra jártunk
barátaimmal idősektől pénzt lopni;
a felváltós trükköt alkalmazva
tárcájukba túrtunk — rossz szemük miatt,
aztán elfagyítottuk az egészet.
Nem féltünk rendőröktől.*

Álcázott hajléktalan állt elé.
Előadott meséjén röhögtem.
Nekem esett; képtelen voltam védekezni.
Hasonlít rám: elissza a pénzt.
Végül zakómat — letépve rólam — felhúzta,
és a Király utca felé indult.

Fent-lent

A Szabadság-hídon részegen néztem a vizet.
Nem jött senki, üres volt a hétköznapi éjjel.
Fáradt lettem; vaspillér alá feküdtem.
A város fényei bohóckodtak.
Az alvás nem ment.

*Az óvodában sem tudtam soha az ebéd utáni
csendes pihenőben szundítani.
Idegen volt az ágy, a takaró.
A dadus körbejárt; becsuktam szemem.
Mikor elment, társaimat figyeltem.
Hallgattam a szuszogást.
Majd semlegesebb dolgok érdekeltek:
a túlmosott lepedő,
az összegyűrt zoknik.*

Fiatal pár sétált el mellettem,
néhány lépés után megálltak.
„Mi a gond, ember?”
Nem állt közhelyre a szám.
A lány megfogott.
Mondtam, semmi baj; és hazaindultam.